

[Leif Hermann]

ler fordoblet sagsantallet, hvis det skal ske på de gældende ressourcepræmisser.

Hvis det er principielt afgørende for Folketingets flertal, skulle det vel ikke være så stort et problem at sørge for, at disse ressourcer overflyttes fra ministeriet til Den Særlige Klageret.

Det andet problem, som er rejst – og det var også ministeren, der rejste det – er spørgsmålet, om Den Særlige Klageret er egnet til at tage stilling til disse spørgsmål, om den med den fornødne hurtighed kan behandle disse sager. Nu er det jo en domstol, og det er klart, at en domstol selvfølgelig må gå til arbejdet med præcis den samme grundighed, som Justitsministeriet hidtil har gjort det. Den Særlige Klageret fungerer således, at den kan sende sagerne ud til skriftlig afgørelse, og at man selvfølgelig kan bede Den Særlige Klageret om at tage hurtig stilling, i øvrigt nøjagtig som det sker i sager, hvor man kan indbringe afslaget på forsvarerbeskikkelse for Den Særlige Klageret. Dette argument er også anført i landsretssagfører Hartwigs artikel.

Jeg nærer ikke nogen som helst tvivl om, at Den Særlige Klageret, i det øjeblik retten får overdraget en opgave, er klar over, hvornår det er en sag af hastende karakter, som ofte – og det drejer sig selvfølgelig navnlig om fængslinger – er af afgørende betydning for den, det vedrører. At Den Særlige Klageret skulle betyde en forsinkelse i et sådant tilfælde, har jeg svært ved at indse, medmindre man forudsætter, at Den Særlige Klagerets arbejdsgang i almindelighed er langsommelig, og det tror jeg dog ikke at der er nogen der vil hævde at den er.

Lad mig sige til Socialdemokratiets ordfører, som også har sat spørgsmålstejn ved Den Særlige Klageret, at for os har det selvfølgelig været helt afgørende, at vi får taget det principielle problem op, nemlig at fjerne tredjeinstansbevillingerne fra Justitsministeriets regi, og det skal ikke være således, at dette forslag bliver begravet dybt under mulde, hvis der ikke kan findes en ordning, fordi vi stædigt fastholder, at det skal være Den Særlige Klageret. Jeg vil gerne være med til i udvalget at diskutere, hvorvidt man kunne gøre det, at man sagde, at Højesteret – eventuelt et særligt udvalg under Højesteret – var mere velegnet til at gøre det. Og jeg nærer slet ikke den betænkelighed ved højsteretsbehandling, som er fremkommet, nemlig at Højesteret skulle komme til, om jeg så må sige,

at behandle den samme sag to gange. Præcis det samme argument kunne man jo bruge, i det øjeblik man kærer en fængslingskendelse fra byretten til landsretten, og hvor landsretten senere kan komme til at tage stilling til den endelige dom. Så det argument duer ingen steder.

Derimod har jeg det principielle problem ved at henlægge spørgsmålet til Højesteret, at Højesteret faktisk derved kan komme til i nogen grad at bestemme sin egen arbejdsbyrde, idet det er spørgsmålet om sagerens indbringelse for Højesteret, Højesteret selv skal tage stilling til. Hvorvidt det er en særlig vægtig indvending, hvis det er Højesteret, vi lander på, vil jeg forbeholde mig at tage stilling til, men under alle omstændigheder skal jeg erklære min beredvillighed til at diskutere spørgsmålet, om det eventuelt skal være Højesteret i stedet for Den Særlige Klageret.

Med disse ord skal jeg ikke forlænge debatten yderligere, blot endnu en gang sige tak for den principielle tilslutning. Det er, som det fremgår af bemærkningerne, et spørgsmål, der har optaget dansk retspleje siden omkring 1862, og så er det vel på tide, at vi endeligt og afgørende får truffet den beslutning, der har ligget og luret, hver gang sagen kom op, nemlig at henlægge spørgsmålet til domstolssystemet.

(Kort bemærkning).

Nør Christensen (CD):

Jeg tager kun ordet for en bemærkning i anledning af den konklusion, som hr. Leif Hermann indledningsvis drog i sin svartale som ordfører for forslagsstillerne, og jeg skal være venlig og sige: Den var vel delvis rigtig, men den var i hvert fald også mangelfuld. Hr. Leif Hermann nævnte kun Det Konservative Folkeparti hr. Fischer og dermed naturligvis ikke partiet som værende imod en forandring.

Jeg håber da – selv om jeg jo godt ved, at hr. Leif Hermann ikke altid lytter så opmærksomt, når han møder de virkelige modstandere, for han vil helst ikke høre, hvad sandheden er – at hr. Leif Hermann hørte, hvad jeg sagde under min første tale, nemlig at den tillid, som SF åbenbart har til Justitsministeriets repræsentanters neutralitet, når de bedømmer disse sager, har vi også i CD.